

På side 10 står der: »Der vil blive fremlagt fem ministerrådsforslag«. Jeg vil bare nævne det ene her. Der står: »En handlingsplan for fiskerisamarbejdet 1997–2000 med det mål at bidrage til udviklingen af de nordiske landes fiskerierhverv.«

Vi kan vel sige, at det danske fiskeri så ikke er under udvikling. Det er faktisk under afvikling. Derimod er det norske fiskeri under udvikling. Hvert eneste år taber vi tonnage, kan vi sige, i fiskemængden; cirka samme mængde, som nordmændene får mere og mere. Om det er på grund af vores EU-forhold, eller det er, fordi nordmændene er dygtigere og lidt mindre bureaukratiske, end vi er, det ved jeg ikke.

Men jeg synes bare, det er lidt mærkeligt, når vi er medlem af EU, hvor vi indordner os under alle de restriktioner, der er dér, at vi så alligevel skal indgå et nyt samarbejde med de øvrige nordiske lande. Det var egentlig bedre, om vi prøvede at melde os ud af de øvrige fiskeriaftaler, for de har jo kostet os masser af både penge og fisk i årenes løb.

Jeg vil slutte med at sige, at Fremskridtspartiet altså stadig væk er modstander af Nordisk Råd. Vi er ikke slet så store modstandere, som vi var for 2 år siden. Vi indrømmer da, at man nu forsøger at finde forenklinger her, og heldigvis er svenskerne så kommet til og har krævet besparelser.

Der kunne ske mange, mange flere besparelser, uden at det ville gå ud over så meget som én eneste borger her i Norden, det er helt sikkert, men okay, det er et skridt i den rigtige retning. Jeg vil tage afstand fra dem, der tog afstand fra, at svenskerne forlangte besparelser. Vi skal tværtimod rose og sige tak til svenskerne, at de i hvert fald tør tage hul på det forreste, der findes.

Nu har jeg siddet i Nordisk Råd et par år, og så vidt jeg kan se, er hovedformålet altså rejseaktivitet, spisninger osv., og dér er jeg nødt til at ryste på hovedet. Men enhver kan jo bare finde dagsordenen for næste søndag, mandag og tirsdag og så se, hvad det egentlig er, det går ud på. Tak for ordet.

Jette Gottlieb (EL):

Vi har nu fået fremlagt samarbejdsministerens redegørelse for det fremtidige nordiske samarbejde, og tak for det.

Vi forstår, at hverdagen er begyndt, og hverdagen viser jo, at den bekymring, som vi i Enhedslisten nærede for, at det nordiske samarbejde i stigende grad ville blive underordnet

dagsordener sat i EU, har været berettiget. En hverdag, hvor EU/EØS-spørgsmål er faste dagsordenspunkter på embedsmands- og ministermøder, sætter naturligvis sine spor. Det adskiller de dagsordener fra dagsordener, hvor man havde andre internationale spørgsmål eller sociale, kulturelle og økologiske spørgsmål som faste dagsordenspunkter.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg ser et større og mere vidtgående perspektiv i samarbejdet end tilpasningen til Den Europæiske Union. Sandt at sige er der jo adskillige eksempler på, at det nordiske værdi- og kulturfællesskab, som det så smukt hedder, er i direkte modstrid med udviklingen på EU-området. Tag bare den nordiske tradition på arbejdsmarkedet, hvor aftaler mellem parterne er det helt bærende, og sammenlign med udviklingen i EU, hvor direktiv efter direktiv sætter betingelserne.

Der er også grund til at minde hinanden om, at halvdelen af befolkningerne i de nordiske lande stadig ikke opfatter en fortsat integration i Den Europæiske Union som et positivt perspektiv. Det skulle også nødigt blive perspektivet for det nordiske samarbejde.

Et særligt spørgsmål ligger jo omkring den nordiske pasunion. Det er lidt besynderligt, at den slet ikke er omtalt i redegørelsen, for det er jo et eksempel på, at der for at udvikle et samarbejde inden for EU kan opstå et brud på nordisk tradition. Der er himmelvid forskel på den nordiske pasunion og så den Schengenaftale, som man nu arbejder ihærdigt på at inddrage os alle sammen i. Hvor den nordiske pasunion i realiteten er en aftale om pasfrihed, ja, så rummer Schengensamarbejdet et langt større kompleks af omfattende registrering, politisamarbejde og harmonisering af asyl- og opholdspolitik.

Det ville være naturligt, om de nordiske EU-lande i lighed med England havde holdt sig ude af denne aftale for at sikre den nordiske pasfrihed, men i stedet valgte man at balancere på kanten af de danske undtagelser og presse de nordiske ikke-EU-lande til at underkaste sig den harmoniseringsproces i EU, der jo reelt er tale om.

På samme måde kan jeg være yderst bekymret for, at det nordiske samarbejde i fremtiden kan blive brugt til at underminere de danske undtagelser med alt, hvad det indebærer af pression på den danske debat, ligesom kodeordet implementeringsensartethed vil komme til at dække over et pres på Norge, Island og Grønland om at tilpasse sig. Det lover ikke så godt